

"האומנם לדעתו יגיעה אשר תלמיד תומכי-תמימים יהיה תמים כדרוש אינו נוגע לכללות העניין דשנת השבעים!?"

מאתגרת הבנים

מבצע הכנה ליום הבהיר י"א ניסן - 120 שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע | גיליון מס' 1 | יו"ל לשבת פר' משפטים תשפ"ב

פתח דבר

הרב מנחם מענדל ש"י קנלסקי יו"ר ועד תלמידי התמימים העולמי בארץ הקודש

מהפכה שקטה בליבו באשר למתנה שיגיש לאבא - הרבי לכבוד יום ההולדת במספר נעלה שכזה, וכל אחד ואחד חש ומרגיש כי הכנה זו היא ענין שלי!

אם בשנת תשל"ב - אז מלאו לרבי 70 שנה - ליובאוויטש רעשה וגעשה. החל מהאירוע הארצי שנערך בכ' מרחשון, וסבב כולו סביב ההכנה הנדרשת לקראת י"א ניסן - 70 שנה. וכלה בהקמת מעל מאתיים מוסדות חדשים, ואם בשנת תשנ"ב נערכו כולם בהתרגשות רבה ליום מלאות לרבי 90 שנה. עאכו"כ בשנה זו! - יש להפוך את העולם (החל מעולם קטן זה האדם) לקראת היום הגדול בו ימלאו לרבי מאה ועשרים שנה!...

ואם כנים הדברים מצד החסידים, אל אחת כמה וכמה שכן הוא מצד הרבי. ברור הדבר שבדיוק כמו בשנת תשל"ב שעורר הרבי על ההכנה והמתנות שמצפה מהחסידים בקשר ליום הולדתו י"א ניסן, ובדיוק כשם שמי"א ניסן שנת תנש"א הזכיר הרבי ללא הרף שנמצאים אנו בשנת הצדיק"ק. כך ממש. "מה להלן - אף כאן" - הרבי וודאי אומר, מבקש ומצפה מכל תמים ותמים שיתקרב לעניין, יקח את הדברים ברצינות, והעניין יבער בו, ועלינו מוטל להאזין אליהם ולבצע.

מטרתו של ועד תלמידי התמימים' במבצע זה אינו אלא למקד ולכוון את הרצון - שוודאי בווער אצל כל אחד - לעשייה מסודרת, באופן השווה לכל נפש. כך שכל תלמיד יידרש לצאת מעצמו ולהתייגע, אך באופן השייך לכל אחד, בהתאם לסגנונו הוא. ובשביל 'נפש הבהמית' אף שכרו בצדו.

שאיפתנו, שכאשר נזכה להגיע יחד לרבי, כקבוצה אחת, כל התמימים שעסקו כראוי בהכנה ל"א ניסן. וכל אחד יזכה לכתוב על כך לרבי, וכך להיכנס אל הקודש. - יגרום זה נחת רוח אמיתי לכ"ק אדמו"ר, נחת רוח של מאה ועשרים שנה.

ועוד והוא העיקר: כל הכנות אלו נעשות ברוח התקופה בה חיים אנו - לאחר הודעת כ"ק אדמו"ר כי "הגיע זמן גאולתכם" - כך שכל פעולה גדול כוחה להיות זו הפועלת את התגלות וביאת משיח צדקנו. עאכו"כ שעל ההכנה להיות חדורה בתקוה, שבזכות פעולות עצומות אלו (ועוד קודם לכן - "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה") נזכה תיכף ומיד להתראות עם כ"ק אדמו"ר דא למטה אין אן גוף, ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו!

נמצאים אנו כבר בתוך המאה ועשרים יום קודם יום הבהיר י"א ניסן - מאה ועשרים שנה.

כשעוסקים בדבר כה עצום מובן, כי כל פעולה ומבצע, התוועדות או שיחה, סביב ההכנה ליום זה, אינם כהכנה לאיזה תאריך חסידי מאותם רבים בהם נתברכנו. אלא זהו ענין הנוגע בחיי נפשנו ממש!

כדי להמחיש את הדברים ברצוני להקדים ולספר, כיצד נולד מבצע הכנה - חסר תקדים - זה:

היה זה בשמחת תורה החולף, זכיתי - כמו אלפי חסידים נוספים, לשהות בד' אמותיו של הרבי, להתרומם ולשמח עם התורה במקום הנעלה ביותר.

תוך כדי השמחה העצומה, כשרגשי ההתקשרות והגעגוע לאבינו רוענו מגיעים לשיאם, גמלה בליבי החלטה תקיפה:

"לקראת י"א ניסן בשנה זו - מאה ועשרים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר - יש לעשות משהו עצום! מהפך! דבר שלא היה כדוגמתו עד כה!"

מה בדיוק ואיך - זאת לא ידעתי אז, אך היה ברור כי דבר זה יקום ויהיה. וודאי שיגרום נחת רוח רב לכ"ק אבינו רוענו.

אין שמחה יותר שלימה וגדולה לאבא, מאשר שילדיו מכינים לו מתנות רוחניות ואמיתיות, ומי יותר שייך לזה מאשר תלמידי התמימים.

חזרתי לארץ הקודש. ומיד כמה שבועות לאחר מכן, כאשר צפיתי בבאנקט כינוס השלוחים העולמי, לקראת סיום האירוע נעמד הרב משה קוטלרסקי שי' (ישלח לו ה' רפואה שלימה בקרוב) והכריז כי לקראת י"א ניסן - מאה ועשרים שנה, יוקמו מאה ועשרים מקוואות, מאה ועשרים מרכזי חינוך, ועוד רשימה ארוכה שאין כאן המקום לפורטן.

אין לתאר את הטלטלה העצומה שמעמד זה פעל בי. ברגע זה החלטתי בנחישות שיוצאים לדרך! גם ועד התמימים יביא לרבי 120 תמימים במגוון תחומים שיתנו לרבי מתנות לרוב.

לאחר אין ספור שיחות עם ראשי ישיבות ומשפיעים ברחבי הארץ, קם ונבנה מבצע 'מתנת הבנים'.

ברור מעל לכל ספק, כי אצל כל תמים ותמים כבר מתרחשת לה

זהו תפקידם של חיילי בית דוד — לצאת למלחמת בית דוד

גילוי והפצת פנימיות התורה, תורת החסידות, וחזוקת האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו

שיחה זו נאמרה אמנם לתלמידים שלמדו בישיבת תומכי תמימים בתקופה ההיא, שהם שמעו את הדברים באופן ד"והיו עיניך רואות את מוריך", אבל אעפ"כ, בשיחה זו התייחס בעל יום ההולדת והתריע אודות מצב שיהי' בתקופה מאוחרת יותר, ובכללות — שני דורות: הדור הראשון — "אשר חרפו אויביך ה'", והדור השני, תלמידי דור הראשון וממשיכי דרכם — "אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, שמלחמת בית דוד שייכת במיוחד לאלו שנמצאים בעקבתא דמשיחא ממש, שזהו דורנו זה.

ומזה מובן, שתפקיד זה הוטל לא רק על אלו שהיו נוכחים בעת אמירת שיחה הנ"ל, או אלו שנמצאים במעמד ומצב הדומה למעמד ומצבם של אלו שהיו נוכחים אז, כי אם לכל אלו ששמע שיחה זו הגיעה לאזנם — כתוצאה מציווי נשיא דורנו להדפיס ולפרסם שיחה זו — שכן, העובדה ששמעו אודות שיחה זו היא בודאי בהשגחה פרטית, ובלשון המשנה: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", ולכן, מהוה הדבר הוראה

המשך בעמ' 4 <<<

הוזכר לעיל א' ההוראות העיקריות של בעל יום ההולדת שצריכים להיות "נרות להאיר".

והנה, הוראה זו, עם היותה הוראה עיקרית ביותר, הרי היא באופן של נקודה בלבד, מבלי להכנס לפרטי הדברים. ולכן, נוסף לזה, יש להתעכב על הוראה נוספת של בעל יום ההולדת, שבה באים הדברים בפרטיות יותר.

והכוונה — לשיחתו הידועה בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד", שבה ביאר בארוכה ובפרטיות את תפקידם של "חיילי בית דוד", כדלקמן.

תוכן השיחה בקיצור:

"בית דוד" קאי על גילוי אורו של מלך המשיח — משיח בן דוד. ומלחמת בית דוד — קאי על העבודה דהפצת המעיינות חוצה, שעי"ז פועלים את ביאת משיח צדקנו, כמענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קאתי מר" "לכשיפוצו מעינותיך חוצה", כאשר המעיינות דתורת החסידות (תורת הבעש"ט) ודרכי עבודתו יפוצו בעולם.

מוצאי חג השבעות תשמ"ב

והצורך בענין של מלחמה — מכיון שישנם אלו שמנגדים לכך, ובלשון חז"ל: "אם ראית דור אחר דור מחרף, צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא — אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, ישנם ב' דרגות דורות של מחרפים: דור ראשון — "אשר חרפו אויביך ה'", אלו שאינם מאמינים בה', בתורתו ובמצוותיו; ודור שני — "אשר חרפו עקבות משיחך", שבסוג זה יכולים להיות אפילו בני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה וביאת המשיח.

וזהו תפקידם של חיילי בית דוד — לצאת למלחמת בית דוד, מלחמה שמתנהלת "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי" — גילוי והפצת פנימיות התורה, תורת החסידות, וחזוקת האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, ע"כ מתוכן השיחה — בנוגע לענינו.

השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים

בארה"ב בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארה"ב] - שהתמימים יצילו את המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך". דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם ישפיעו גם על בני ישראל שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים להיות נרות להאיר").

(ח"י אלול תשמ"ה)

וזוהי ההוראה משיער התהילים דיום ח"י בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאו" ממש ("אָט אָט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיחך", אלא עוד זאת, הם מחרפים "עקבות משיחך". וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים. כשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי"ג גם פה

בהמצאנו בהחושך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקרבים אנו יותר ויותר ומצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים שתהי' לגלות "אריכות ימים" רח"ל [ומשום כך אינם נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאו" ממש - שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות היא הרוחניות השופעת בו - מה מקום יש ללחום נגד רוחניות?!].

נוגע לכללות הענין דשנת השבעים!

מספר הרה"ח ר' שלמה הכהן שי' זרחי - משפיע בישיבת תומכי תמימים המרכזית - 770:

זמן קצר לאחר שסיימתי אחרי חתונתי ללמוד שנה בכלל אברכים - כהוראתו של הרבי - כתבתי לרבי כי אני מבקש לזכות בזכות הגדולה לצאת לשליחות.

במענה על-כך אמר לי הרבי: "מה אתה חושב, 'שליחות' פירושו לארוז מזוודות ולנסוע לאוסטרליה? אם תעשה את עבודתך בישיבה כאן עם אותה 'מסירות נפש' כפי שהיית עושה באוסטרליה, הרי זה גם 'שליחות'!"

לאחר י"א ניסן תשל"ב - שנת השבעים, כאשר הרבי יצא בקריאה להקים ע"א מוסדות חדשים ברחבי העולם, הרגשתי שאני לא יכול לשאת זאת יותר, וממש שוועתי לצאת לשליחות ולקחת חלק במבצע החדש. כתבתי לרבי בשנית, אך במשך שלושה חודשים לא קיבלתי מענה לבקשתי. הייתי מאוד מדוכדך...

בהתוועדות י"ט כסלו תשל"ג, בכיתי לעצמי בשקט, לא יכולתי לעצור בעד התשוקה לקבל את מענה הרבי לשאלתי.

למחרת זכיתי לקבל מענה מיוחד ומעורר:

האומנם לדעתו יגיעה אשר תלמיד תומכי תמימים יהי' תמים כדרוש אינו נוגע לכללות הענין דשנת השבעים? לכתבו שאין בו חיות זהו מצד חלל השמאלי ולא מצד הענין שבו הוא עוסק.

הדבר היותר יקר הוא - היותו תלמיד של רבותינו נשיאנו

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם, שתלמיד ישיבת תומכי-תמימים, גם לאחר שיוצא מבין כתלי הישיבה, נשאר תלמיד.

"קדושה לא נעקרה ממקומה", ולכן, באיזה ציור שיהי' אח"כ, בעל-עסק או יושב-אוהל, ואפילו ראש-ישיבה או אפילו משפיע - הרי עיקר מעלתו היא שנשאר תלמיד.

הדבר היותר יקר הוא - היותו תלמיד של רבותינו נשיאנו: כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, ובנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר.

...תלמידי הישיבה הם תלמידים של רבותינו נשיאינו, מייסדי הישיבה, וע"י התקשרותם עם העצם של הרביים קשורים הם עם עצמותו ית', שלמעלה גם מבחי' גליא דקוב"ה וסתים דקוב"ה.

וכיון שכן, מה נוגע להם ה"משגיחים" וכו', בה בשעה שהם קשורים באופן ישיר עם עצמות... שהוא בעצמו משגיח "ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי". והרי גם התבוננות קלה מספיקה על זה.

התכלית של תלמיד היא שישפיע גם על נפשו הבהמית, גופו וחלקו בעולם, ובשביל זה צריך להקשיב ולקבל מהרמ"ם ומשפיעים כו'. אבל גם אם יש חיסרון בכך, אין זה צריך לגרום מיעוט וחסרון בעבודתו של התלמיד, בידעו שהוא קשור עם העצמות, כנ"ל.

ש"פ קדושים, בדר"ח אייר, תשי"ט

מבצע 'מתנת הבנים'

אשר בסיומו יסעו כלל תלמידי התמימים בארץ הקודש יחד לרבי,

מתקיים בסיוע ארגון 'משכני'

ששם לו למטרה לעודד ולחזק את התקשרותם של תלמידי התמימים בארץ הקודש לרבי

בשיתוף כלל הנהלות הישיבות והתלמידים השלוחים

חוצה, היינו, שיוצא מד' אמות שלו, אפילו כאשר ד' אמותיו ב"לויבאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה". ששם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך". ושם מפיץ את מעיינות החסידות! ופשיטא, שכל זה צריך להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל — באופן של מלחמה, היינו, שהולך בתוקף, וללא כל פחד, ועד שאינו חושב ומהרהר כלל אודות סכנת המלחמה, כדי שלא יבוא לעבור על הציווי ד"אל ירך לבבכם גוי" (כפס"ד הרמב"ם), וביחד עם זה — כאמור — בדרכי נועם ובדרכי שלום, ואז מצליח לפעול באופן המתאים.

כ"ף מר חשוון תשמ"ה

ונתינת כח מאת נשיא דורנו שגם הם צריכים להשתתף במלחמת בית דוד.

ותוכנה של מלחמה זו — לבטל את הענין ד"אשר חרפו אויבך ה", ולאח"ז — ביטול הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך":

הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך" אינם "אויבך ה" — אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקיימי מצוות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אָט אָט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!!!

זוהי איפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו — לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת — ע"י הפצת המעיינות

נשארים אתם כך במשך כל החיים!

לא' שהציגו אותו "שהי' פעם תמים", אמר הרבי שליט"א: "אויב איר זיינט געווען אמאל א תמים, בלייבט איר אזוי אויפן גאנצן לעבן, איר האט דערנאך קיין ברירה נישט" [באם הייתם פעם "תמים" נשארים אתם כך במשך כל החיים, אין לכם ברירה אחרת...]

פנינים מחלוקת הדולרים, ט"ז אלול תנש"א

דו ביסט א "תמים" - דארף דאס זיין קענטיק אויף דיר!

באותיות פשוטות: אם "חסיד" הנך - צריך הדבר להיות ניכר עליך! אם "תמים" הנך - צריך הדבר להיות ניכר עליך! ("דו ביסט א "חסיד" - דארף דאס זיין קענטיק אויף דיר! דו ביסט א "תמים" - דארף דאס זיין קענטיק אויף דיר!") - ובאופן ד"וארא"!

זאת אומרת: אע"פ שכולם יודעים - כפי טענתו - שהוא למד ב"תומכי תמימים", וכולם יודעים שהוא מתפלל בנוסח האריז"ל, וכולם יודעים שמניח תפילין דר"ת (כי עושה זאת בגלוי, בבית הכנסת) - אין זה מספיק עדיין, אלא הדבר צריך להיות ניכר בגלוי (באופן ד"וארא") ביחס לכללות מציאותו.

ובפשטות: כאשר הולך ברחוב, צריך להיות ניכר עליו בגלוי - עד שאפילו גוי יראה - שהוא בן אברהם יצחק ויעקב, ועד"ז מובן בנוגע להיותו "חסיד" ו"תמים" - שהדבר צריך להיות ניכר בגלוי בכללות מציאותו.

ש"פ וארא, מבה"ח שבט תשמ"ב

מתנת הבנים

הן לרבי הנשים אמרי

מכניע רבנות ליום רבנות
י"א ניסן - 120 שנה!

בדיוק כמו פעם.

חסיד בפועל ולא רק בכח

אולי כבר באה העת, לעורר את הרה"ג וכו' [. .] שי', ולהזכירו עד"ז שהי' בכותלי תו"ת מלפנים, און עס איז כדאי ווערן אַ [להעשות] חסיד בפועל, ולא רק בכח.

אולי כפי דעה העת, לעורר את הרה"ג וכו' שי', ולהזכירו עד"ז שהי' בכותלי תו"ת מלפנים, און עס איז כדאי ווערן אַ חסיד בפועל, ולא רק בכח.

י"ד שבט תשכ"ב

COL